

TAFSIR AV Kapitel 7, al-A'raaf ~ De upphöjda höjderna - 1 av 2

Kapitel 7, al-A'raaf ~ De upphöjda höjderna - 1 av 2

Inledning

Detta kapitel är ett av de längre kapitlen i början av Koranen. Det är allmänt accepterat att det uppenbarades i Mecka. Namnet kommer från höjden av den barriär som på Domedagen ska skilja de frälsta från de fördömda. Kapitlet inleds med att trösta profeten Muhammad - må Guds nåd och välsignelser vara över honom - och påminna om att berättelserna om olydiga samhällen i det förflutna ska tjäna som uppmuntran till de troende att ta varning och ångra sig innan den stora Dagen kommer.

Verserna 1-10 - Lärdomar från historien

Gud tilltalar profeten Muhammad och säger att han inte ska känna oro.

Koranen har uppenbarats som en varning och en påminnelse till dem som tror. Följ det som har sänts ner och följ ingen annan herre än Gud.

Många tidigare civilisationer har förstörts, men ändå tar människan inte varning. Vissa drabbades på natten, andra mitt under dagens vila. När straffet kom erkände de sina fel.

Gud ska fråga både dem som fick budskapet och dem som förmedlade det. Människan ska stå till svars inför Gud som har full kunskap om alla handlingar, goda som onda. Vågen av gärningar på den Dagen ska vara rättvis: de vars våg är tung av goda gärningar ska lyckas, de vars våg är lätt ska gå förlorade.

Verserna 11-18 - Berättelsen om Adam och Satan

Gud etablerade människan på jorden och gav henne medel för försörjning. Ändå är människan otacksam. Gud skapade er och formade er till människor. Änglarna befalldes att falla ned i tillbedjan inför Adam. Alla lydde - utom Iblis (Satan).

När Gud frågade varför han inte lydde, svarade Satan att han var bättre än Adam: han var skapad av eld, medan Adam var skapad av lera. Gud befallde Satan att lämna Paradiset, för där finns ingen plats för högmod. Satan bad om uppskov till Uppståndelsens dag, och Gud beviljade det.

I sin arrogans sade Satan att han skulle lura människorna, vänta på dem på den raka vägen och angripa dem från alla håll. Han sade till Gud: "Du ska finna att de flesta är otacksamma." Gud förvisade honom och svor att fylla Helvetet med Satan och dem som följer honom.

Verserna 19-25 - Ånger och förlåtelse

Adam och hans hustru fick bo i Paradiset och äta fritt, utom från det träd som Gud pekat ut. Satan viskade till dem, gjorde dem medvetna om sin nakenhet och uppmuntrade dem att äta från det förbjudna trädet, med löften om odödlighet eller att bli som änglar. Han låtsades vara en uppriktig rådgivare.

När de åt blev deras nakenhet uppenbar och de försökte täcka sig med

lov. Gud frågade varför de hade olytt Honom och inte tagit Hans varning om Satan på allvar. Adam och Eva erkände sitt fel och bad om förlåtelse. Jorden blev deras boning, där de skulle leva, dö och återuppväckas.

Verserna 26-32 – En varning

Gud tilltalar Adams barn (människan). Han förklarar att de har kläder för att täcka sin nakenhet och som prydnad, men den bästa klädnaden är gudsmedvetenhet. Detta är ett tecken.

Återigen varnas människan: Satan är en svuren fiende, låt er inte luras. De onda är allierade med dem som inte tror. Gud har inte befallt omoral, så vad era förfäder gjorde är ingen ursäkt. Gud har befallt rättfärdighet, så rikta er tillbedjan till Honom ensam.

Gud skapade människan och ska upprepa processen på Domedagen. Vissa är vägleda, andra är förlorade eftersom de tar de onda som sina herrar.

Gud råder Adams barn att klä sig väl när de ber, och att äta och dricka av det Han har skänkt. Men Han varnar för överdrift, för Han älskar inte dem som gör så. Profeten Muhammad får befallning att fråga sina följare: vem förbjuder dem det som Gud har skapat för deras njutning? Dessa gåvor är för människan i detta liv, men på Uppståndelsens dag ska de vara för de troende ensamma.

Verserna 33-41 – De stängda portarna

Profeten Muhammad ska säga till de troende att Gud förbjuder skamliga handlingar, både öppna och dolda. Varje nation har en bestämd livstid som varken kan förkortas eller förlängas. När sändebuden kommer ska de som tror bli räddade, men de som ignorerar varningarna ska vistas i Elden.

Den mest orättvisa är den som ljuger om Gud eller förnekar Hans uppenbarelser. De ska leva sina dagar, men de som de åkallade vid sidan av Gud ska inte hjälpa dem. De ska vistas i Elden, förbanna varandra och få dubbelt straff.

Himmelens portar ska inte öppnas för dem som förnekar verserna eller är arroganta mot dem. Även om en tråd kunde föras genom ett nålsöga

skulle de inte komma in i Paradiset. Detta är straffet för de skyldiga och de onda.

Verserna 42–58 – Domens dag – fullbordan

De som tror och gör goda gärningar är Paradisets folk. De ska inte belastas med mer än de kan bära, och Himmelens portar ska öppnas för dem. De ska prisa Gud för Paradiset de har ärvt och ropa till Eldens folk att Guds löfte var sant. Eldens folk ska svara att de också har funnit löftet sant.

En röst ska ropa att Guds förbannelse är över de orättfärdiga. En skiljemur ska finnas mellan båda grupperna. Folket på Höjderna ska känna igen varandra och ropa till varandra. Eldens folk ska be Paradisets folk om mat och vatten, men svaret blir att Gud har förbjudit dem detta.

De ska glömmas bort, precis som de själva glömde denna Dag. Detta är uppfyllelsen av det som lovats i Koranen.

Gud skapade universum och upphöjde sig över Tronen på ett sätt som passar Hans Majestät. Åkalla Honom med ödmjukhet, fruktan och hopp. Han är den som sänder vind och regn som ger frukt, och på samma sätt ska Han återuppväcka de döda. Växtligheten spirar endast med Guds tillåtelse.

Verserna 59–73 – Berättelserna om Noa och Hud

Gud sände Noa till sitt folk och han uppmanade dem att dyrka Gud ensam. De förnekade honom, så Gud räddade Noa och dem som var med honom i arken, medan de andra – som förnekade Guds tecken – drunknade.

Profeten Hud sändes till folket Aad och sade: dyrka Gud ensam. Men de förnekade honom, kallade honom lögnare och narr, trots att han gav dem uppriktig vägledning. Hud påminde dem om Noas folk och om Guds välsignelser över dem, och varnade för ett fruktansvärt straff. De hånade honom och bad honom kalla fram straffet. Hud svarade att han skulle vänta med dem på Guds beslut. De otroende utplånades, men Hud och hans följeslagare räddades genom Guds barmhärtighet.

Verserna 74–94 – Berättelserna om Saleh, Lot och Shuaib

Till folket Thamud sände Gud profeten Saleh. Han uppmanade dem att dyrka Gud ensam och att skydda den kamel som Gud hade sänt som ett tecken. Han påminde dem om att de var arvtagare till Aad, mäktiga nog att bygga palats i dalarna och hugga ut hem i bergen. Men de arroganta frågade de troende om de verkligen trodde att Saleh var sänd av Gud. De svarade ja, men de arroganta förnekade detta och skar av senorna på kamelen. De sade: "För oss detta löfte (Guds straff)." Då kom jordbävningen och de föll döda. Saleh vände sig bort.

Lot sändes till sitt folk och varnade dem för straffet för de osedliga handlingar de begick med varandra. Deras enda svar var att försöka fördriva Lot och hans familj från staden. Gud räddade Lot och hans familj, utom hans hustru som var bland de onda, när regnet av stenar förstörde dem.

Shuaib sändes till folket i Midian. Han uppmanade dem att dyrka Gud ensam, att upphöra med korrupta affärsmetoder och att sluta överfalla besökare och resenärer. Han påminde dem om att Gud hade ökat deras antal och om de chockerande slutet för tidigare folk. Men de ville inte lyssna. I stället tillskrev de sina växlande öden tidens gång. Folket i Midian drabbades av en jordbävning och de som förnekade Shuaibs varning gick under. Shuaib vände sig bort utan att sörja de otroende.

Verserna 95–100 – En läxa att lära

När Gud sände en profet till en stad eller nation prövade Han folket med motgångar och olyckor för att de skulle ödmjuka sig inför Honom. Sedan bytte Gud deras svårigheter mot välstånd, men de erkände inte Hans nåd. Hade de trott skulle de ha överösts med rikedomar, men de gjorde inte det och greps för sina synder.

Gud frågar: kände dessa människor sig säkra på natten eller på dagen? Endast de som är dömda till undergång känner sig säkra från Guds plan. Förstår människor inte, genom berättelserna om dem som levde före dem, att Gud kan straffa dem för deras synder och försegla deras hjärtan?

[KAPITEL 7](#)

[«TAFSIR AV Kapitel 7, al-A'raaf ~ De upphöjda höjderna - 2 av 2](#)

[TAFSIR AV Kapitel 6, al-An'am ~ Boskapen»](#)

- [Rasism ur ett islamiskt perspektiv](#)
- [Den raka vägen](#)
- [Ahl al-Sunnahs ståndpunkt gällande den som begår en stor synd](#)
- [Sättet att Be efter den Utsatta Tiden](#)
- [Bestämmelserna om att be en obligatorisk bön före dess bestämda tid](#)
- [Fudayl ibn 'Iyād om ahl al-Sunnah och ahl al-Bid'ah](#)
- [Botemedlet för den Muslimska Ummahn](#)
- [Salafiyah är inte en ny kallelse](#)
- [Den stora massan av muslimer](#)
- [Förklaringen och innebörden av profetens namn](#)